

Aycaguer proti Francii, rozsudek ze dne 22. 6. 2017 - K odběru biologického materiálu odsouzeného a přiměřené době, po kterou může být uchováván

Stěžovatel: Aycaguer

Žalovaný stát: Francie

Číslo stížnosti: 8806/12

Datum: 22.06.2017

Článek Úmluvy: čl. 41
čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: respektování soukromého života

Český právní řád: čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod
§ 114 odst. 2 a 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád
§ 63, § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Polici České republiky

Významnost: 2

K odběru biologického materiálu odsouzeného a přiměřené době, po kterou může být uchováván

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí ESLP v návaznosti na předchozí judikaturu (S. a Marper proti Spojenému království, č. 30562/04 a 30566/04) se zabývá velice citlivou problematikou odběru biologického materiálu za účelem identifikace osoby v trestním řízení zjištěním genetického profilu DNA, zejména pak proporcionalitou takového zásahu do práva na soukromí ve smyslu čl. 8 Úmluvy a délkou doby, po kterou lze takto opatřené údaje uschovávat. V rozhodnutí Soud mimo jiné zdůrazňuje, že ochrana osobních údajů je základním prvkem výkonu práva na soukromý život a že vnitrostátní právní úprava musí poskytovat odpovídající záruky k zabránění jakéhokoli zneužívání osobních údajů.

Vnitrostátní úprava získávání těchto citlivých osobních údajů (jinak nepochybně podléhajících ochraně podle zákona o ochraně osobních údajů) je ovšem naprosto nedostatečná a vágní. Přitom podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Obecný rámec odběru biologického materiálu a získání vzorku DNA za účelem ztotožnění osoby s možností jeho důkazního využití v rámci trestního řízení (srov. § 89 odst. 2 trestního řádu) je vymezen v § 114 odst. 2 a 4 trestního řádu. Je zde zakotven jako neinvazivní úkon, jehož strpění

jednak lze i vynutit přiměřeným překonáním odporu použitím zákonných donucovacích prostředků, jednak jeho provedení nelze pokládat za porušení principu „nemo tenetur se ipsum accusare“ („nikdo není povinen sám sebe obviňovat“). K tomu srov. například stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS-st. 30/10, náleží Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. II. ÚS 2369/08.

Zákonný podklad pro odběr biologického materiálu je rovněž obsažen v zákoně o Policii České republiky (§ 63 a § 65 zákona č. 273/2008 Sb.). V ustanovení § 65 tohoto zákona je upraveno získávání osobních údajů pro budoucí identifikaci osoby, a tedy předpokládá se jejich uchovávání v rámci Policie po určitou dobu. Takto lze získat vzorky DNA například u kterékoli osoby obviněné (popřípadě i podezřelé) ze spáchání úmyslného trestného činu, dále u osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Zákon v rozporu s principem proporcionality tak podstatného zásahu do práva na soukromí blíže nevymezuje okruh trestných činů, jejichž spáchání umožňuje tento postup. Lze tedy pro potřeby budoucí identifikace provést odběr biologického materiálu za účelem získání vzorku DNA jak u tzv. bagatelní úmyslné trestné činnosti, tak u nejzávažnějších trestných činů. Zákon v § 65 odst. 5 obecnou formulací o likvidaci uschovávaných vzorků v případě, že jich již není nezbytné dále zpracovávat, vlastně nijak neřeší otázku délky doby jejich uchovávání. Bližší podrobnosti o uchování vzorků DNA a jejich evidenci ve zřízené policejní databázi však zákonná úprava neobsahuje, a tak jsou stanoveny jen závaznými pokyny policejního prezidenta (například č. 250/2013). O tom, že tato úprava (respektive absence zákonné úpravy) je oprávněně předmětem kritiky, svědčí i podání ústavní stížnosti ze strany Městského soudu v Praze, kterou soud napadá právě ustanovení § 65 zákona o Policii (dostupné na <http://www.ceska-justice.cz>).

Je proto namístě požadavek na přijetí zákonné úpravy, která by pro účely odběru vzorků DNA blíže vymezila například okruh trestných činů, okruh osob, délku doby uchování získaných údajů, možnost osoby domáhat se výmazu z příslušné evidence a vůbec dala zákonný podklad pro její existenci.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel je francouzský občan, který se v lednu 2008 účastnil shromáždění zemědělského odborového svazu, na němž měl Technický pozemkový výbor a výbor pro otázky venkova sdělit stanovisko k přidělení farmářských pozemků. Shromáždění se odehrávalo v napjatém politickém kontextu, neboť zemědělský odborový svaz podporoval jiné kandidáty než pana F. L., jenž na pozemcích několik let hospodařil. Na konci shromáždění došlo k potyčkám mezi protestujícími a příslušníky četnického sboru. Stěžovatel byl vzat do vazby a předvolán k trestnímu soudu pro úmyslné užití násilí proti úřední osobě s použitím či hrozbou použití zbraně, kterou byl v projednávaném případě deštník. Bylo mu kladeno za vinu, že deštníkem udeřil příslušníky četnického sboru, což stěžovatel popřel, když mimo jiné tvrdil, že u sebe žádný deštník neměl. Ačkoli se nepodařilo identifikovat konkrétního četníka, jenž byl takto ohrožen, a užití násilí nevedlo k pracovní neschopnosti nikoho z četnického sboru, byl stěžovatel v březnu 2008 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání dvou měsíců.

Následně (v prosinci 2008) byl státním zástupcem vyzván, aby se v souladu s čl. 706-55 a 706-56 trestního řádu podrobil odběru biologického materiálu. Za odmítnutí odběru byl stěžovatel odsouzen k peněžitému trestu 500 eur, což potvrdil i odvolací soud, odůvodňuje to tak, že stěžovatel není v původní věci pouze podezřelým, ale odsouzeným (na rozdíl od stěžovatelem citovaného rozsudku ve věci S. a Marper proti Spojenému království [GC], č. 30562/04 a 30566/04, CEDH, 2008), proto požadavek odběru biologického materiálu nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Odvolací soud rovněž odkázal na rozhodnutí Ústavní rady, které v obecné rovině potvrdilo soulad relevantních ustanovení trestního řádu, na jejichž základě odběry probíhají, s čl. 8 Úmluvy. Dovolání stěžovatele, v němž namítal nepřiměřený zásah do soukromého života vzhledem k délce

uchovávání biologických údajů a k jeho osobním poměrům (jedná se o osobu dokonale identifikovanou, sociálně ukotvenou, se zaměstnáním, rodinným životem a trvalým bydlištěm), bylo Nejvyšším soudem zamítnuto.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

1. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY
2. Stěžovatel namítá, že bylo zasaženo do jeho práva na respektování soukromého života, a to příkazem, na základě něhož se měl podrobit odběru biologického materiálu za účelem jeho uložení do FNAEG (Národní automatická databáze genetických údajů), a jehož odmítnutí vedlo k odsuzujícímu trestnímu rozsudku. Odvolává se na čl. 8 Úmluvy, který zní:

- „1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
  3. Vláda s tímto názorem nesouhlasí.
  4. K přijatelnosti
  5. Soud konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy a že jí nebrání žádný jiný důvod nepřijatelnosti. Soud ji proto prohlašuje za přijatelnou.
  6. K věci samé
  7. Tvrzení stran
  8. a) Stěžovatel
  9. Stěžovatel nejprve poznamenává, že původním účelem FNAEG bylo shromažďovat genetické údaje sexuálních delikventů, přičemž tato kategorie dnes zahrnuje velký počet protiprávních jednání bez ohledu na závažnost a význam narušení veřejného pořádku. Podle něj nelze spornou evidenci považovat za legitimní pro jakékoli protiprávní jednání vyjmenované v čl. 706-55 trestního řádu (dále jen „TR“), od trestných činů proti lidskosti po násilné jednání související s odborovými organizacemi a svazy. Obecná povaha a absence rozlišení činí tuto evidenci rozpornou se zásadami čl. 8 Úmluvy, neboť není ani odůvodněná ve vztahu ke sledovanému cíli ani nezbytná v rozsahu, v němž neexistuje žádný prostor pro posouzení či možnost odlišení v závislosti na spáchaném protiprávním jednání.
  10. Stěžovatel mimo jiné uvádí, že vláda nikterak nevysvětlila, proč má být jeho profil nezbytně evidován po dobu čtyřiceti let nebo proč by měl být podezírán z recidivy. Vzhledem k povaze a závažnosti trestného činu, za který byl odsouzen, je podle něj zachování jeho genetického profilu po dobu čtyřiceti let nepřiměřené.
  11. Co se týče délky uchovávání údajů, stěžovatel rovněž tvrdí, že pokud by byla doba čtyřiceti let v souladu s francouzskou ústavou, neučinila by k tomu Ústavní rada výhrady a vláda by nezamýšlela její změnu prostřednictvím legislativního nařízení. Nicméně uvádí, že do dnešního dne vláda nepodnikla v tomto směru žádné kroky. Taktéž podotýká, že doba uchovávání otisků prstů je ve vztahu k jednomu z nejzávažnějších trestných činů (Gardel proti Francii, č. 16428/08, bod 67, CEDH 2009) nižší než doba stanovená FNAEG.
  12. Stěžovatel kromě toho zdůrazňuje, že evidence spadá pod kontrolu státního zástupce, který není soudním orgánem ve smyslu Úmluvy (Moulin proti Francii, č. 37104/06, bod 57, 23. 11. 2010). Veškeré žádosti o vymazání údajů jsou tak předkládány orgánu, jenž nezaručuje nezávislost. FNAEG je nadto využíván pro policejní účely, aniž by dotčeným osobám poskytoval skutečné záruky, a je k dispozici mnohým mezinárodním policejním útvarům.
  13. b) Vláda
  14. Vláda, jež nepopírá existenci zásahu do práva na soukromý život stěžovatele, nejprve poznamenává, že tento zásah byl právně podložen čl. 706-56 TR, přičemž právní režim FNAEG

je upraven čl. 706-54 a násl. a R. 53-9 a násl. tohoto zákona.

15. Uvádí, že účelem FNAEG je usnadnění identifikace a pátrání po pachatelích trestných činů a protiprávních jednání za pomoci jejich genetického profilu. Význam, který zákonodárce přikládá rozvoji této evidence a její účinnosti, vedl v roce 2001 k tomu, že začal sankcionovat odmítnutí odběru. Ustanovení týkající se FNAEG byla potvrzena Ústavní radou. Podle vlády se má ostatně FNAEG přiblížit národní automatizované soudní evidenci pachatelů sexuálních trestných činů (FIJAS), kterou shledal Soud slučitelnou s požadavky čl. 8 Úmluvy (B. B. proti Francii, č. 5335/06, 17. 11. 2009; M. B. proti Francii, č. 22115/06, 17. 12. 2009; a Gardel, výše citovaný). Sporný zásah tak sledoval legitimní cíl spočívající v prevenci páchání protiprávních činů.
16. Vláda zdůrazňuje, že na rozdíl od právní úpravy dotčené ve věci S. a Marper (výše citovaný, bod 119), vedou k zápisu do FNAEG toliko taxativně vyjmenované protiprávní činy v čl. 706-55 TŘ. Třebaže byla tato evidence původně určená ke shromažďování genetických údajů pouze v rámci sexuální delikvence, byl její rozsah následnými reformami rozšířen. Dotčená protiprávní jednání představují určitý stupeň závažnosti a až na jeden případ lze za všechny uložit trest odnětí svobody. S výjimkou trestných činů a přestupků, za něž lze uložit trest odnětí svobody v délce deseti let, nelze uskutečnit odběr bez souhlasu dotčené osoby a od uložených genetických materiálů není možné přezkoumat genetické znaky.
17. Vláda mimo jiné uvádí, že státní zástupce nemá pravomoc posoudit, zda je vhodné osobu odsouzenou za některé z dotčených protiprávních jednání do FNAEG zapsat, či nikoli. Použití indikativu v čl. R. 53-21 TŘ nenechává státním zástupcům žádný prostor pro uvážení.
18. Podle názoru vlády se s podmínkami užívání, konzultací a uchovávání údajů ve FNAEG pojí důležité procesní záruky. Tato evidence je provozována ústředním ředitelstvím soudní policie Ministerstva vnitra a podléhá dvojí kontrole, a to státního zástupce stojícího mimo hierarchii, jmenovaného ministrem spravedlnosti, a národní komise pro informace a svobody. Přístup k informacím a možnost přistoupit k úkonům identifikace je umožněn toliko zaměstnancům ředitelství vědecké a technické policie, jakož i řádně pověřeným příslušníkům četnického sboru.
19. Vláda má za to, že absence řízení o výmaz, které by bylo k dispozici odsouzeným osobám, není excesivní vzhledem k tomu, že maximální doba uchování je omezena na čtyřicet let, že zápis genetického profilu do FNAEG není spojen s žádnou povinností dotčené osoby a že údaje jsou používány toliko v případě nového spáchání protiprávního jednání.
20. Vláda nicméně uvádí, že vzhledem k výhradám formulovaným Ústavní radou, z nichž jedna se týká přiměřenosti délky uchovávání genetických profilů, je připravena předložit Státní radě návrh legislativního nařízení, jehož důsledkem by byla změna ustanovení čl. R. 53-14 TŘ.
21. Posouzení Soudu
22. Soud připomíná, že zásah ve smyslu čl. 8 představuje již pouhé uložení údajů týkajících se soukromého života jednotlivce (Leander proti Švédsku, 26. 3. 1987, bod 48, série A, č. 116). Není relevantní, zda budou uložené údaje následně použity, či nikoli (Amann proti Švýcarsku [GC], č. 27798/95, bod 69, CEDH 2000-II). Profily DNA pak obsahují důležité množství údajů jedinečné osobní povahy (S a Marper, výše citovaný, bod 75).
23. Soud úvodem upřesňuje, že si je plně vědom toho, že za účelem ochrany svých obyvatel, jak je jejich povinností, byly vnitrostátní orgány přiměny k vytvoření evidencí účinně přispívajících ke stíhání a prevenci některých protiprávních jednání, a to zejména těch nejzávažnějších, jako jsou protiprávní jednání sexuální povahy, pro něž byla FNAEG vytvořena (viz zejména Gardel, B. B. a M. B.). Nicméně taková ustanovení nelze používat excesivně za účelem maximalizace tam umístěných informací a délky jejich uchování. Bez respektování nezbytné přiměřenosti ve vztahu k legitimním cílům, které se k nim váží, by totiž výhody, které přinášejí, byly nepříznivě poznamenány vážnými zásahy do práv a svobod, které musí státy podle Úmluvy zajistit osobám spadajícím pod jejich jurisdikci (M. K. proti Francii, č. 19522/09, bod 35, 18. 4. 2013).
24. V projednávaném případě Soud uvádí, že stěžovatel není do dnešního dne evidován ve FNAEG,

neboť se odmítl podrobit odběru DNA, ke kterému byl podle zákona povinen. Na základě této skutečnosti však byl trestně stíhán. Není předmětem sporu, že je toto odsouzení zkoumáno z pohledu zásahu do soukromého života stěžovatele ve smyslu čl. 8 odst. 1 Úmluvy.

25. Soud rovněž podotýká, že strany nepopírají soulad sporného zásahu se zákonem, a to s články 706-54 až 706-56 a R. 53-9 a násl. TŘ, a skutečnost, že sledoval legitimní cíl, tedy zjišťování, a v důsledku toho i předcházení páčání protiprávních jednání.
26. Náleží tak Soudu, aby přezkoumal nezbytnost tohoto zásahu ve světle požadavků Úmluvy. Vnitrostátním orgánům jako prvním přísluší posoudit, kde se nachází spravedlivá rovnováha v každém daném případě, než k hodnocení přistoupí Soud jakožto poslední prostředek, a proto je v tomto smyslu státům zásadně ponechán určitý prostor pro posouzení. Rozsah tohoto prostoru se různí a závisí na některých skutečnostech, jako je zejména povaha dotčených činností a účel omezení. Jelikož se jedná o zvláště důležitý aspekt existence či identity jednotlivce, je prostor pro posouzení ponechaný státu zásadně omezený.
27. Ochrana osobních údajů je základním prvkem výkonu práva na soukromý život chráněného čl. 8 Úmluvy. Vnitrostátní právní úprava proto musí poskytovat odpovídající záruky k zabránění jakéhokoli užívání osobních údajů, které by nebylo v souladu se zárukami stanovenými v uvedeném článku. Nezbytnost existence takovýchto záruk je o to potřebnější, jedná-li se o osobní údaje podléhající automatizovanému zacházení, zejména jsou-li tyto údaje používány za policejními účely. Vnitrostátní právo musí zejména zajistit, aby tyto údaje byly relevantní a nebyly nepřiměřené ve vztahu k účelům, pro které jsou evidovány, a aby období, po které jsou uchovávány ve formě umožňující identifikaci dotčených osob, nepřekračovalo nezbytnou délku vzhledem k účelům, pro které jsou evidovány. Vnitrostátní právo musí rovněž obsahovat vhodné záruky k účinné ochraně evidovaných osobních údajů proti nesprávnému užití či zneužití a zároveň umožnit podání návrhu na výmaz uložených údajů (B. B. proti Francii).
28. V projednávaném případě nepředstavoval zápis do evidence, jemuž se stěžovatel vyhnul za cenu trestního odsouzení, sám o sobě žádnou další povinnost vůči dotčenému. Navíc splňoval podmínky ohledně dostatečně vymezených konzultací.
29. Soud taktéž konstatuje, že čl. 706-56 TŘ upřesňuje, že jej lze uskutečnit z biologického materiálu, který lze přirozeně oddělit z těla dotčené osoby (bod 14 výše).
30. Ostatně Soud uvádí, že podle čl. 706-54 TŘ může toliko taxativně vyjmenované protiprávní jednání v čl. 706-55 TŘ vést k zápisu do FNAEG.
31. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že na základě čl. R. 53-14 TŘ nemůže doba uchování profilů DNA přesáhnout čtyřicet let, jde-li o osobu odsouzenou za některé z protiprávních jednání vyjmenovaných v čl. 706-55, jež podle vlády mají představovat „určitý stupeň závažnosti“. Soud nejprve uvádí, že se v zásadě jedná o maximální dobu, která měla být upravena legislativním nařízením. Avšak vzhledem k tomu, že toto nařízení nebylo přijato, se doba čtyřiceti let ve skutečnosti, s výjimkou uchování na dobu neurčitou, podobá spíše normě než maximu (M. K., výše citovaný, bod 45; a Brunet, výše citovaný, bod 43), a to zejména pro jednotlivce, kteří dosáhli určitého věku.
32. Soud dále uvádí, že Ústavní rada vydala dne 16. září 2010 rozhodnutí prohlašující ustanovení týkající se předmětné evidence za ústavně komfortní, mimo jiné s výhradou „přiměřenosti délky uchování osobních údajů vzhledem k účelu záznamu, povaze nebo závažnosti dotčeného protiprávního jednání“. Do dnešního dne nebylo na tuto výhradu adekvátně reagováno. Soud tak uvádí, že momentálně není upravena žádná diferenciaci podle povahy a závažnosti spáchaného protiprávního jednání, a to bez ohledu na významnou rozdílnost možných situací, které mohou spadat do rozsahu působnosti čl. 706-55 TŘ. O tom svědčí i situace stěžovatele a jeho jednání spadající do kontextu politiky a odborové organizace či svazu, týkající se pouhých ran deštníkem vůči příslušníkům četnického sboru, kteří ani nebyli identifikováni, ve srovnání se závažností protiprávních jednání, mezi nimiž mohou být zvláště závažné trestné činy uvedené v čl. 706-55 TŘ, jako jsou například sexuální trestné činy, terorismus, trestné činy proti lidskosti či obchodování s lidmi. Projednávaný případ se od těchto situací, zejména týkajících

se tak závažných trestných činů jako je organizovaná trestná činnost (S. a Marper, výše citovaný) nebo sexuální útoky (Gardel, B. B. a M. B., výše citovaný), zjevně liší.

33. Pokud jde dále o řízení o výmazu, není sporné, že takové řízení existuje toliko pro osoby podezřelé, nikoli pro osoby odsouzené, jakou je stěžovatel. Soud má přitom za to, že rovněž osoby odsouzené by měly mít konkrétní možnost podat návrh na výmaz uložených údajů (B. B. proti Francii, výše citovaný; a Brunet, výše citovaný), a to za účelem, jak bylo výše připomenuto, přiměřenosti délky uchování povaze protiprávního jednání a účelům omezení [viz mutatis mutandis, Peruzzo a Martens proti Německu (rozhodnutí), č. 7841/08 a 57900/12, jakož i B. B. a M. B., výše citované].
34. Soud má proto za to, že současný režim uchovávání profilů DNA ve FNAEG, kterému se stěžovatel bránil odmítnutím odběru, neumožňuje dostatečnou ochranu dotčené osoby jak z důvodu své délky, tak nemožnosti výmazu. Proto neodpovídá spravedlivé rovnováze mezi veřejnými a soukromými zájmy, jež stojí v projednávaném případě proti sobě.
35. Tyto skutečnosti Soudu stačí k závěru o tom, že žalovaný stát v této věci překročil svůj prostor pro posouzení. Trestní odsouzení stěžovatele za odmítnutí podrobit se odběru určenému k zaznamenání jeho profilu do FNAEG proto představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého života, přičemž jej nelze považovat za nezbytný v demokratické společnosti.
36. Proto došlo k porušení čl. 8 Úmluvy.
37. K APLIKACI ČLÁNKU 41 ÚMLUVY
38. Podle čl. 41 Úmluvy:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

1. Újma
2. Stěžovatel požadoval 50 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy, kterou měl utrpět zásahem do jeho osobních a filozofických zásad týkajících se respektování jeho osoby a integrity. Tvrdí, že rovněž významně morálně trpěl, když musel vzdorovat veřejnému pořádku zákona, jenž měl za nelegitimní.
3. Vláda uvádí, že je tato částka zjevně nepřiměřená a její odůvodnění je nedostatečné. Podle jejího názoru postačuje k napravení případné morální újmy stěžovatele samotné konstatování porušení čl. 8.
4. Soud má za to, že stěžovatel utrpěl morální újmu za odsouzení pro odmítnutí podrobit se odběrům pro účely FNAEG. Na základě svého spravedlivého uvážení podle čl. 41 přiznal Soud stěžovateli z tohoto titulu částku 3 000 eur.

(...)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

1. Prohlašuje stížnost za přijatelnou;
2. Prohlašuje, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy;
3. Rozhoduje, že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se rozsudek stane konečným v souladu s čl. 44 odst. 2 Úmluvy, následující částky:
4. i) 3 000 eur (tři tisíce eur) a případnou částku daně, kterou může být stěžovatel povinen zaplatit, za nemajetkovou újmu;
5. ii) 3 000 eur (...) za náklady řízení.

(Zpracovali JUDr. Antonín Drašík a JUDr. Zuzana Brzobohatá)